

НЕБЕТО МЕ ОЧАКВА

Те ни гледат от снимките. Усмиват се - нежно и закачливо, тъжно и безгрижно. Всеки има своя усмивка, свой поглед, по свой начин навежда глава. Всеки от тях има свой живот, който е преминал, и своя среща с вечността.

Почти във всяка къща има такива снимки. Някой ги е сложил на библиотеката, някой ги е закачил на стената, на най-видно място, други са ги подредили в семейния албум. Замислено ги гледаме, когато разглеждаме снимките: стари и пожълтели, нови и гланцови, черно-

бели и цветни. Наши любими и близки ни се усмиват от тях. Остра болка или светла тъга нахлува в сърцето ни, усмихваме им се, сълзите ни замъгляват погледа. Само че те вече не плачат, защото сълзите им са изтрети. Тежко е да се сбогуваш с родителите си, страшно е да изгубиш децата си, мъчително е, когато се разкъсва брачният съюз. Но „последният враг“ идва и нанася съкрушителния удар. Тъмната се спуска над света, Земята спира да се върти за миг и само Бог може да ти помогне да устоиш.

Много неща застрашават човека, но той се страхува най-много от смъртта. Когато на този свят се ражда дете, когато то лежи в люлката, никой не може да каже нищо определено за живота му, не може да предскаже нито един факт със стопроцентова сигурност. Само едно събитие ще се случи със сигур-

ност в живота на всеки човек - смъртта. След тази черта има неизвестност, пълен мрак, обреченост, безизходност. „Животът сам по себе си е лишен от смисъл.“ Тези думи прозвучаха по време на едно телевизионно предаване - от най-модните сега. Разбира се, няма смисъл, ако целият ти живот е само очакване на смъртта. Бразилският писател Жоржи Амаду описва така живота в очакване на смъртта: „Отново звучеше смях, възраждаше се горделивият стремеж да спечелиш партия шах, възкръсваше вкусът към вкусните блюда, беседите по спирките, на площада отново ставаха оживени. Тези интереси бяха стена, зад която те се криеха от смъртта, от нейното гнетящо пристъствие, но каква крехка стена! Възрастните хора затваряха очи, за да не виждат страшния призрак.“

В детството си всички обичат рождените дни. Тогава има подаръци и вкусни сладкиши! В младостта си ги свързват с весели празненства, а в зрелостта - със спокойното време, прекарано с приятели. Рождените ни дни с всяка година и всяко десетилетие все по-настойчиво ни напомнят за приближаващата старост и вечността. Спомняте ли си картината на художника Василий Максимов „Всичко е в миналото“? Есен. До вратата на къщата седи в кресло възрастната господарка, също толкова възрастна прислужница плете чорап, също толкова старо куче лежи до краката на стопанката си. Картината говори за умиране, спокойна обреченост в очакване на неизбежния край - няма какво друго да се очаква освен смъртта, всичко вече е в миналото.

БЕЗКРАЙНИЯТ СТРЕМЕЖ НАПРЕД Е ХАРАКТЕРНА ЧЕРТА НА ЧОВЕКА, ЗАЩОТО ИЗНАЧАЛНО В НЕГО Е БИЛА ЗАЛОЖЕНА УВЕРНОСТТА. ЧЕ НИКОЙ НИКОГА НЯМА ДА ГО СПРЕ, ЗАЩОТО Е БИЛ СЪЗДАДЕН ЗА ВЕЧНОСТТА, ЗАЩОТО НЕ Е ТРЯБВАЛО ДА ИМА ВРЕМЕННИ РАМКИ.

Има „леки“ погребения. „Той почина на 85 години“, „Тя отиде във вечността на 90 годишна възраст.“ Наоколо всички клатят глава с уважение: „Да, поживял си е човекът.“ Има и страшни погребения, когато болката разкъсва сърцето, когато разумът блокира, когато от устата се откъсва или стон или виене, когато остава само един въпрос: „Защо?“ Най-вероятно отговор няма да получим на Земята. И как да се живее с тази болка? Как да се живее с този въпрос? Очаквайте отговор...

Живеем в постоянно очакване проблемите да се решат, краят на неприятностите да дойде, предвкуσαμε радостни събития. Безкрайният стремеж напред е характерна черта на човека, защото изначално в него е била заложена увереността, че никой никога няма да го спре, защото е бил създаден за вечността, защото не е трябвало да има временни рамки. Едва след грехопадението сме принудени да се опираме като с патерици на думи като: „Толкова съжаляваме за миналото, толкова бъзгаме към бъдещето, че не умеем да ценим настоящето.“ Но в земния ни живот ни остава наистина само да ценим настоящето... А то е слабо утешение и слаба защита за обречените на смърт!

Съвременните психолози, толкова модерни сега, съветват хората, за да не изпадат в депресия, да се опитат постоянно да виждат пред себе си някакви радостни перспективи, да живеят в очакване те да се сбъднат. Например приближаващата

отпуска, отиването на театър в края на седмицата, пътуването при родителите през следващия месец. Това изважда от скучното днес, което повечето от нас така и не се научават да ценят, като създава илюзия за постоянно радостно движение напред!

Движението, стремежът са толкова присъщи на човека! Но тези перспективи, напълно реални и осъществими, си остават подобни на призраци: ние ги достигаем, минаваме през тях и вече се нуждаем в следващия мираж. Не ни удовлетворяват, не изгълват, не насищат. Те са временни, крайни, смъртни, а човекът е създаден за вечността.

И остава само една вечна, неизбежна и неотменна перспектива за целия човешки род - смъртта. Но към нея никой не се стреми, такава цел не привлича никого. Обратно, опитваме се да направим колкото е възможно по-дълго разстоянието между нея и себе си чрез нашите малки радости, нашите реални миражи, като се надяваме, че зад тях нито ние ще видим нея, нито тя - нас.

Преди време на Земята е дошъл Този, Който е отместил целта на смъртта на страни, Който е поставил нова цел - небето, вечността и побеждащата алтернатива, наречена Живот! Смъртта още ходи по планетата, тя нанася страшни удари, причинява нетърпима болка, но вече не е абсолютен и всепоглъщащ резултат. Вярващите в Христос вървят към живота, не към смъртта, стремят се към среща с Твореца и със своите любими, които вече са ги изпреварили.

Нека думите на ап. Павел: „И смъртта, най-последният враг, и тя ще бъде унищожена“ (1 Кор. 15:26) звучат като утешение за тези, при които границите на времето са открити към вечността. Нека бъдат призив и предупреждение за тези, чийто живот завършва с точката на смъртта.

Безутешни и изплашени, за вас има утеха и спасение. Въпросът е там, дали ще цените настоящето повече от бъдещето и ще станат ли вашите миражи по-реални от това, което съществува наистина.

Небето очаква теб и мен, но дали ние го очакваме?

НАДЕЖДА СРЛОВА